

ננו שבתאי

הקוקסינלים

דרמה יוונית מודרנית

הדמויות:

ננו

המשורר – אביה של ננו

אנדריאה דבורקין – פמיניסטית קיצונית, נביאת זעם נשי

יו"ר מטה הטרנסג'נדרים – גבר לשעבר

מקהלה 1 (על הארץ) – קוקסינלים

מקהלה 2 (בהדס) – גברים

קרברוס – כלב, שומר בפתח הַדָּס

אישה – אם

מערכה ראשונה – על הארץ

(דרום קפריסין, חצי האי היווני. שטח הררי ליד חוף היום, בפתח וילה.
המקהלה מורכבת מ"קוקסינלים", גברים לבושים כנשים, או נשים שהיו
בעברן גברים)

מקהלה : קהל נכבד, גברים נשים ורווקות

אנחנו כה שמחות !

הערב תתקיים כאן חתונה

ואנו מוזמנות !

אתמול פגשנו בכיכר העיר

את זו שמחר תיקרא נשואה

ואת העתיד להיות בעלה

אחת משלנו הציעה

שנשיר לה בחתונתה

אמנם בדרך כלל החתונות כאן, בקפריסין,

הן אזרחיות ואי לכך - צנועות

אבל כלה זו, נשמה...

נסעה לכאן ללא אמה

ובאמתתה אין אפילו חברה אחת טובה !

כמהה לחברתנו הנשית

שילחה את החתן למסיבת רווק פרטית

ואותנו, הבנות, הזמינה לסוויטה המלכותית !

מבוישות מעט, חיווינו את דעתנו על השמלה

אך במהרה הפך הערב ליל רווקות צוהל

שבו גילינו כמה הכלה הזו היא מיוחדת ליבראלית ופתוחה !

תחילה סיפרה לנו על פשר שמה - ננו

אביה המשורר נתן לה אותו בעקבות ננו אחרת,

שחיה ביוון בעת העתיקה -

המוזה של מימנרמוס – המשורר של התקופה !

שתינו וצחקנו למשמע מעללי ננו החדשה

אותם גילתה בלי להחסיר טיפת מידע

מאז הייתה בתולה ועד עתה

על כל בחור שהיא "עשתה"
 הרמנו כוס קטנה
 עד שלאור הבוקר, שיכורות,
 הרגשנו לא פחות מאחיות!
 הראש מעט כואב, לכן נשתה עוד לגימה
 ואז נתחיל מיד בהכנות לחתונה!
 ננו היקרה, מוזה נצחית,
 שבעת גברים, שבעת קרבות
 היום נחגוג איתך
 את סיומן של כל המלחמות!
 גברים רבים אמרו "נחזור"
 אך לא הביטו לאחור
 כך, לבדך, לפני שינה, היית מונה
 את הרשימה הנכבדה
 שהעלית על יצועך
 ואז נרדמת בדמעה
 מעט לפני מספר 100...
 לא האמנת כבר שיבוא היום
 בו מנצחת רק האהבה
 היום שבו בין המינים
 סוף סוף שלום עושים!
 לפני דקה ראינו – בחיר ליבה נכנס לחדר
 בודאי הם מתנים שם באהבהבים
 אנחנו כאן נתלה אורות מהבהבים - שיהיה מושלם
 לחגיגת ההתקדשות -
 שבועת נאמנות!
 (הן מרימות כוסית יין)
 לחיי ננו! ננו! ננו!
 (הן מתחילות לתלות את הפנסים כשלפתע, מתוך חור בבמה עולה תמונה
 גדולה, עליה מצוירים בצבעי שמן, סמלי המינים – זכר ונקבה, כרוכים
 זה בזה. כשהתמונה עולה כולה, יוצאת בעקבותיה מי שמחזיקה אותה,
 הפמיניסטית הקיצונית – אנדריאה דבורקין. היא פרועת שיער, בעלת
 עיניים כהות ורושפות)
מקהלה: (בלחש) מי זו? אורחת ראשונה?

עוד לא הגיעה עת, נדמה שהיא אינה קרואה...

(התאורה הופכת חשוכה וקודרת)

אנדריאה: (בנימה מאיימת) משגל איננו אירוע בנאלי מטבעו, אם כי מגזינים של תרבות פופולארית מסוג "קוסמופוליטן" יטענו שכן. משגל הוא אירוע אינטנסיבי, תכופות נואש. הנוף הפנימי הוא של התפרצות אלימה, התעלמות פרועה, ובסופו של דבר אכזרית, מהאדם כפרט נבדל. זוהי רצייה חסרת בושה, סוערת, מוחלטת ובת קיימא, שאינה כבולה לאישיות, אינה מתחשבת בגבולות ומסתיימת לא בשיא מיני אלא בטרגדיה אנושית של יחסים הרוסים. במרירות נקמנית בשוך הלהט המיני, באישיות מאוכלת בשל העינוי הכרוך במשגלים לא רצויים ושגרתיים רבים מידי, בקונפליקט ובשחיקת החיוניות המתרחשת בסופו של דבר עקב כהות חושים שבהרגל או בבדידות שבפירוד. כאב ההיחשפות כה עירום, מוביל להסתרות, להתגוננות, לבניית מתרסים, לניכור רגשי וגופני או לתגובה אלימה נגד כל מי שמתקרב יתר על המידה. חוויית הזיון משנה אנשים, ולכן, לעיתים קרובות הם ניתקים זה מזה, ולאט לאט – מתקווה אנושית...

מקהלה: מי את, נוכרייה? רוצה לשתות טיפת תקווה?

(אחת הבנות מושיטה לה כוס יין, אך היא לא נוטלת אותה)

אנדריאה: עברו עליי חיים קשים. הוטרדתי מינית ונאנסתי לא אחת. שלחתי את ידי בזנות, אבל בגרתי וכעת – אני עיתונאית. לחמתי נגד פורנוגרפיה, סחר בנשים, לחמתי נגד כל ניצול חלש ע"י החזקים, שהם בדרך כלל ומן הסתם – גברים. את הציטוט הזה שאלתי מספרי "משגל", המוכיח, שמקור כל רע הוא אקט החדירה. הטקסט הזה ניחם את ננו בימים קשים...

מקהלה: (בחשד) האם את מככבת ברשימת המוזמנים?

אנדריאה: לא. אני מתה כבר כמה שנים.

מקהלה: אבל... הגעת...?

אנדריאה: נדמה שננו שכחה, אך אני חברתה היחידה...עליתי מן השאול כדי להזירה.

מקהלה: (ברתיעה) חבל על הטרחה...אנו נמסור לה את המתנה.

(אנדריאה מחזיקה עדיין את המתנה. אחת הבנות מוזגת לה כוס)

מקהלה: לחיי החתונה...

(אנדריאה לא עונה, אך הן משיקות כוסות. הכוס של אנדריאה נשברת. היין זולג על התמונה וסמלי המינים נראים כמדממים. אנדריאה נבלעת שוב אל לתוך החור שבכמה, והתמונה נשארת.)

מקהלה : אוי, כמה זה נורא !

מי זו, המאיימת ?

בת אלמוות או אלה של נקמה ?

מה פשר מנחתה ?

במקום החמרמורת

אחזה בי הצמרמורת

למראה היין הנשפך

כמו דמעות של דם

בוא נקווה שזו אינה קללה

אות רע

אוי, אחיות שלי,

איזו צמרמורת איומה !

(הן פונות לסדר, כאשר ממעלה הבמה יורד המשורר, אוחז בידו מזוודה.

הוא פונה למקהלה.)

המשורר : האם זה כאן ? האם הגעתי ליוון ?

מקהלה : קפריסין, במחילה ממך.

המשורר : אוי, תושבים מסוכסכים !

שנה לפני לידת בתי, פרצה כאן הפיכה צבאית,

בצפון האי - חיילים טורקים

ובדרום - היוונים

האי הנהדר הזה, למרות עשרות משאות ומתנים,

עדיין יש לו שני צדדים

וכך אולי יהיה לעולמים

אך כך או כך, כעת עומדות כפות רגליי על אדמות היוונים

בנעליים שקניתי לי בדיזינגוף לפני שנה

שכשישבו להן בנחת בחלון הראווה

הן לא חלמו שכרונוס את מחוג הזמן בצעדי ריקוד יניע,

ובצהרי היום הזה הן יידרכו כאן במפתיע,

קוסמוס מופלא !

מחר אלך לראות את הפסיפסים

שהונחו לכבוד דיוניסוס בפאפוס

ואף אולי אשיב את בתולי

כמו אפרודיטה, שאחרי לילות האהבה

רחצה לה במרחצאות שנקראים על שמה,

ושבה, כביכול, להיות לבתולה...

מקהלה : (לקהל) ומי התימהוניסוס הזה...?

המשורר : (בשמחה) חי האלים, לא האמנתי שאגיע ליום זה –

שבו בתי הקטנה סוף סוף תעמוד מתחת החופה!

מקהלה : אההה... (פאזזה. לקהל, בקריצה) מה תעמוד? עמדה!

המשורר : (בבהלה) מה?

מקהלה : אתמול

המשורר : מתי?

מקהלה : אמש.

המשורר : (נבוך, מביט בשעונו) הים תסס...

פוסידון כנראה כעס....

אבל הגעתי....

הנה אני...

מקהלה : העיקר שאתה כאן ושאתה בריא.

המשורר : הייתי משוכנע שזה היום!

שהליוס הלוהט ישרוף את קרחתי

אם אני משקר

אני לא מתלונן אבל -

מסע כזה ארוך, אפילו אודיסאוס לא חלם!

תקפה אותי כזאת בחילה...

אך לא הקאתי, לא את בני מעיי

ולא את ילדיי!

(המקהלה מביטה בו בתמיהה, והוא מסביר)

כמו אל הזמן

שבעקות הנבואה פחדו שהוא יאכל את זאוס התינוק

לכן נתנו לו אבן עטופה בחיתולים

שכשהקיא אותה בעקבותיה נפלטו מקיבתו

יורשיו כולם, הילדים:

פוסידון הדס דמטר הרה והסטיה,

וביחד עם ילדי הבן – זאוס:

אפולון ארטמיס הרמס ארס הפייסטוס אתנה ודיוניסוס

הם השליטים על העולם!

אבל עכשיו אני רעב

היכן כאן הנקטר? אמברוזיה?

ובתי, איפה? על האולימפוס מתקשטת לה לכבוד בעלה?
האם אינה רוצה לזכוח נתח קט לאב – קשישא?

(בוזן את המקהלה)

ומי אתם, יצורים משונים, נשים...? אמזונות? בנות המקום? כולן כאלה
כאן, ענקיות, טיטניות...?

קוקסינלית 1: אני לא מאמינה, זה המשורר! אני מתעלפת!

(היא מתעלפת. חברתה מנסה לאוששה)

קוקסינלית 2: יו, מה קורה לך, אלינור? איזה משורר?

קוקסינלית 3: נכון! נו, חצי זין בתחת!

קוקסינלית 4: אחותי, איך את מדברת?!

קוקסינלית 5: זה אבא של ננו...?

דמיות שונות ממקהלה – עכשיו התעוררת?!

(מצטטות בהתלהבות)

- "כל החיים חיכיתי לזקפה!"

- "...ונהפכתי כל כולי..."

- "לזין בגובה מטר שמונים!"

- "הזרע הוא מיץ ההווייה ומשול למטר זהב!"

- "הצמח כנפי פלדה לזין!"

- "אז שבי לי ורכבי עליי!"

- "הולדתי ילדים ניקיתי להם ת'קקה"

- "כתבתי ספר העמדתי תלמידים!"

- "במקום לסוכב ת'ראש,

- לגור אצלך בתחת!"

(המשורר נבוך מעט, מסמיק)

המשורר: תודה...שיבשתם קצת, אבל...קראתם את שיריי...אני המום....
בשפת מקור או בתרגום?

מקהלה: קראנו את שיריך ואנו שמחות לומר – עבדנו עליך, החתונה עוד
לא הייתה! (מצחקקות) לקח קטן ללמדך...

המשורר: באמת...? אז לא איחרתי...?

מקהלה: לא! הערב תתקיים החתונה! סליחה על הבדיחה...פשוט שמענו
מבתך...אף פעם אינך זוכר ימי הולדת, תאריך, שעה...

המשורר: אה, זה נכון, אך אל נא תשכחו - יש לי שישה. מלבד ננו, עוד
חמישה....אם לא רושמים אז איך אפשר לזכור?

(הקוקסינלית המתעלפת קמה לאיטה, פונה אל המשורר כמתוך חלום)

קוקסינלית מתעלפת : המשורר...אתה זוכר אותי...? אני מעריצה שלך....
חובש כיפה, חולצות משובצות כאלה, מכנסיים אפורים...אבנר.
(המשורר מתבלבל)

המשורר : אנחנו מכירים...? איפה נפגשנו?
קוקסינלית מתעלפת : "בין הגבוה לגמוך...."
קוקסינלית אחרת : (צוחקת) ובין הזין לכוס...
מתעלפת : עשיתי אצלך קורס !

המשורר : (עדיין מבלבל)...מאוד אהבתי ללמד....ואת התלמידים...
מתעלפת : (מגישה לו את ידה, בגאווה) עכשיו אלינור ! נעים מאוד...
המשורר : נעים מאוד....אני מתחיל להיזכר... אולי "דמויות נשים בדרמה
היוונית" ?

(זעקת שבר נשמעות מכיוון הוילה)
ננו : אוי, איזו מסכנה אני !
המשורר : זאת ננו. מה קרה ?
מקהלה : אל תיבהל. לא ייתכן ש...
(ננו יוצאת. בוכה. בידיה שרשרת עם מפתח. היא נופלת בפני המשורר)
ננו : אסון ! אבא, אסון !
המשורר : מה יש לך, נינקה ל'ה ההלוסידנה ?
מה קרה ? האם כלבי הים ברחו,
מפלצת אילה ? מה שלום הראש-שיבולת ?
(מריח את ראשה במחווה הנראית כהרגל)
למה את בוכה, אכו ?
איפה נרקיס שלך... נבל ?
(ננו מחדשת את בכייה בזעקות רמות.)
ננו : (צועקת לעבר הוילה) נבל ! נבל ! נבל !
מקהלה : מי, חתנך ? מה הוא עולל ?
תקומי, תתעשתי ותספרי לנו חיש.
לא ייתכן שהכוסון הזה יפגע באיש !
ננו : אולי לא באיש. אבל באישה כן.
מקהלה : מה זאת אומרת ? את מדברת ברמזים.
ננו : היו שם רמזים, אבל אני - עיוורת ! לא ראיתי ! לא רציתי !
ועכשיו אני רוצה למות !
המשורר : תפסיקי את ההשתוללות הזאת, ננו...זה לא מתאים, זאת לא
התנהגות....

ננו: (מתחילה שוב לדבר, ברוגע)
ביום העצמאות, על גג בדרום העיר
פגשתי אותו במסיבה
הייתי רגועה, כי אחותי, האם החכמה, דיברה איתי
והשיחה הזו הייתה לי לא פחות מהארה –
את אהובי האמיתי אני אמצא
אך לא בסצנה דקדנטית
לא כבר חשוך
ובודאי שלא בצהרי או בערבי שירה
לכן הגעתי לשם באותו הלילה
לבושה בגיינס, ובחולצה לבנה
לא התאפרתי
ופניי רק נצבעו באודם השמחה החדשה
והן האירו מידיעת האהבה שטרם נתגלתה
וכך, פנה אליי משוררון, אזוב קירות טחובים
מלא במשפטים שחוקים,
"הו, ננו, כמה שאת מקסימה!
ומה חושבת את על הפואמה שכתבתי – שמה
"שירה - זקפה"...?
בסלחנות אך בפניו צחקתי
אף הוספתי: "אל תיקח את זה אישי"
למרות שגם אני חטאתי פה ושם בחרוזים
איני מאמינה כבר במילים
ולא "נופלת" ממשוררים...
אך הוא הקשה
ביקש לקחת דעתי
על הפואמה, ויהי מה
צחקתי שוב, אך הטחוב
החליט לבוא במעשים -
תחב את לשונו המסריחה בפי!
מגודל הדחייה
פניתי בסיבוב מלא לאחוריי –
ושם עמד לו מי שאז דימיתי
לאהוב

רק בעיניו בהיתי
ובתעתוע הפיתול
ראיתי בהן טוב
וזה הספיק לי.

(משתררת שתיקה. הדמויות מביטות זו בזו. מחפשות עצה. מפנות מבט
לזקנת המקלה)
קוקסינלית זקנה: אמש, לפני החתונה,
מעד.

מקהלה: דברי כבר, אחותי.

קוקסינלית זקנה: הוא...

מקהלה: מה?

קוקסינלית זקנה: הוא מ...מ...

המשורר: מה?

מקהלה: מה?!

קוקסינלית זקנה: מצץ לקוקסינל.

(ננו זועקת)

מקהלה: מצץ לקוקסינל?

קוקסינלית זקנה: כן. הוא מצץ לקוקסינל.

המשורר: (כאילו לא מכיר את המילה) קוקסינל?

קוקסינלית זקנה: קוקסינל - גבר שמעוניין להיות אישה,

מרגיש או מאמין שהוא אישה, עשה ניתוח לשינוי מינו

מגבר לאישה, או שהשאיר לו את ה...קוקסינל... You know...

יש האומרים טרנסג'נדר, אם תרצה...

קוקסינלית 2: "טרנסג'נדר" עלאק, קוקסינל אחד...!

ננו: (קמה, בתקיפות) מה לא ברור? יש מישהו בעולם שלא יודע מה זה?

הנה, תביט בהם! קוקסינלים – בבקשה! נעים מאוד!

(המשורר מביט במקלה, מבין. הקוקסינליות מבוישות ושותקות)

המשורר: אוי ואבוי.

ננו: (למשורר) אתה מבין? כשאני חשבתי שאני רוכשת "חברות" - עשו

עלי קופה!

המשורר: איני יודע מה לומר...

קוקסינלית זקנה: תגיד לה שתסלח

ואת הדלת שתפתח

לאיש לא

תקשיב, מלבד אביה, מולידה
ואיש לא

ישכנע, מלבדך

המשורר: "איש-לא"...

אני נזכר באודיסיאוס,

איך שהתחכם לו,

לקיקלופ

כשכינה הוא את עצמו

"איש-לא"

ואז לפיד בוער נעץ לו בעינו

וכאשר רצו לתפוס אותו

ושאלו את הקיקלופ מי הוא האיש

אשר עיוור אותו

ענה: "איש-לא" חיסל אותי,

"איש-לא" עיוור אותי,

- "אז איך התעוורת אם "איש-לא" עיוור?"

ואיפה "איש-לא" מסתתר?

ננו: היית מספר לנו את זה לפני השינה...

המשורר: את זוכרת?

קוקסינלית זקנה: בבקשה, המשורר, שכנע אותה

החתן בפנים, נעול ומבויש

אך הוא אוהב אותה

והוא נשבע לה אמונים

היא בעצמה אמרה זאת

בחיי, אני נשבעת –

איש לא הסתכל עליה

בכאלה מבטים

(ננו והמשורר צוחקים. ננו צוחקת צחוק מר)

ננו: נכון מאוד.

איש לא אמר לי שהוא רוצה להסיר את המבט העצוב בעיניי

איש לא נהג איתי בעדינות הראויה

איש לא קיבל ממני מחזיק מפתחות - לב

איש לא חדר לי לדירה

לאיש לא הבטחתי שאלמד לעשות לו ביד

כמו שאיש לא אוהב
 ואיש לא אוהב
 חשבתי שכשאיש לא ייכנס לי אל הגוף
 אני לא אעמוד בזה
 אם איש לא יום אחד ילך ממני
 או יבגוד
 אך איש לא אותי הרגיע
 ואיש לא לי אמר
 שזאת המטרה של איש לא-
 לא ללכת לעולם.
 ובינתיים איש לא ליווה אותי לבדיקת אוזניים
 איש לא מחזה לי דמעותיים
 איש לא קנה לי אופניים
 איש לא שכב איתי
 איש לא אמר לי שהטבע מתחנן
 שנעשה כבר ילדים
 ואיש לא הציע לי נישואין
 ואיש לא נשבע לי אמונים
 ואיש לא מצץ לקוקסינל
 ועכשיו איש לא ילך לעזאזל!
המשורר: (בהתפעלות) חזק מאוד, ננו. הפעם התעלית מעל עצמך.
ננו: (נרגשת) באמת?
המשורר: אני מוכרח עכשיו לומר לך
 חשתי מההתחלה שמשהו בו הוא חיצוני
 ושמתחת מסיכת הנחמדות
 אין איש, אין אישיות
ננו: אז למה לא אמרת?
המשורר: אמרתי לעצמי – ומי אני?
 הרי הוא כל מה שחולמים לתת לבת
 מרוויח כסף, מסודר, יפה כמו אל
 נדיב, נקי, חולצות פלאנל....
 ובכל זאת...משהו ריק בו וחסר...
 ושוב אמרתי לעצמי: טוב, סמוך על ננו,
 אך כשהיא סיפרה לי יום אחד

שהבחור בכלל אינו קורא ספרים
כל חשדותיי קרמו עור וגידים.

ננו : (מגחכת) זה לא בגלל שהוא "אינו קורא ספרים"...

המשורר : כאן את טועה

ולעזוב היית צריכה

מיד כשגילית את העובדה

שלך נראית אולי כסנוביות של מלומד

אבל היא עקרונית.

קוקסינלית 1 : (מתפרצת) מה זה קשור? הבחור אוהב למצוץ זין!

קוקסינלית 2 : בדיוק! למה מי הקליינטים שלנו, מה אתה חושב?

פושטקים? ערסים? מפגרים?

אחי, אתה טועה ובגדול –

תמצא שם את שמנה ואסלתה של

החברה!

קוקסינלית 1 : (מתקנת-) שמנה וסלתה!

קוקסינלית 2 : בסדר, את העשירון העליון!

קוקסינלית 3 : נכון מאוד! נכון!

תלך פעם אל השלוחה

בחוף הים התיכון

סניף תל-ברוך

יש לי קולגה שם,

עשינו "חילופי סטודנטיות"

כשהיינו צעירות

כמעט שנה עבדתי ליד עיר הבירה האמיתית,

לא הקדושה

ושם תוכל למצוא גם ת'קולגות שלך

תמצא פרופסורים, תמצא גם חברי כנסת

גברים שבגברים

שבסה"כ רוצים אישה

שלא מקבלת וסת!

ננו : חבורת סוטים! זה מה שאתם!

זה לא אכפת לי, אבא, בוא נלך מכאן,

נדמה שכולם מסתדרים יפה גם בלי ספרים, בלי נישואין,

למה צריך לנסוע לקפריסין

אם בכל מקום יהיו לו חברים
וגם בארץ הוא יוכל לקבל מציצה
כל לילה שיבוא לו,
המסכן: נורמאלי - ממוצע
שבטעות נפל לרשת של אישה פגומה
בלי זין
או שהוא התכוון להתאפק עם הפנטזיה
לתקופות קשות
אולי אחת לחודש
הוא יזכה לראות את האור
כשאני, אישה פשוטה,
אקבל מחזור...

(אל הבמה נכנסת קוקסינלית צעירה ויפה, פרוצת שיער. כולם מביטים
בה, ונדמה שהיא מבינה שהיא אשמה במשהו)
קוקסינלית צעירה: כל קיץ הם באים

ממסיבות הרווקים
אל החופים השיכורים
עושים מה שעושים
ואז הולכים
לא מתחרטים
על מה שלא זוכרים
כי בדיוק כמו לנו, הבנות,
לבחורים האלה אין שמות...

ננו: (בלעג) אוי, כמה אתן מסכנות!

קוקסינלית זקנה: בטוח יש לו, לאהוב שלך, סיבה טובה!

ננו: (בכעס רב) איזו סיבה? אולי נפשית? או פסיכולוגית?

מעניין ת'תחת!, כן, תגידי לו שהוא יכול לדחוף ת'פסיכולוגיה שלו!

(ננו מתקרבת באיום לעבר הקוקסינלית הצעירה)

לי יש סיבה יותר טובה מפסיכולוגיה – היגינה!

(הקוקסינלית הצעירה מתקרבת לננו, במהלך חילופי הדברים הבאים)

מתחילה מריבה פיסית אלימה)

קוקסינלית צעירה: "לא היגיניות" קראת לנו? תשמרי ת'פה שלך,

נקבה!

ננו: שלא תגעי בי! את....טמאה!

קוקסינלית צעירה: למה מי את חושבת שאת?

ננו - משהו שלא תהיי אף פעם! אישה!

קוקסינלית צעירה: אישה? וואו, אני מקנאה!

כזאת אישה - שמבריחה את בעלה לחוף

אישה קפואה – כמו רבע עוף!

ננו: תיקחו אותה ממני! נבלה סרוחה!

קוקסינלית צעירה: מה יש, יפהפייה, את מתחממת?

ננו: עופי מכאן! ... מטומטמת!

(הקוקסינלית הצעירה מזיזה את ידיה כאילו היו כנפיים, לועגת. ננו

דוחפת אותה והיא דוחפת חזרה)

ננו: איייי.....

(לפתע מתחילה לנשוב רוח גדולה, כמבשרת סערה. שינוי תאורה. כולם

מאבדים שיווי משקל, עפים מימין לשמאל. הבמה מתמלאת עשן, ונשמע

קול חבטה. מתוך העשן מתגלה כדור פורח, ובו עומדת יושבת ראש מטה

הטרנסג'נדריות, בעלת מראה אירופאי מכובד. היא לבושה בחליפה

אפורה, מתחתיה חולצה ורודה, מחויטת כולה ומשדרת אסרטיביות נשית

בוטחת. היא מחזיקה בידה מגאפון, כאילו כדי לפזר הפגנה)

יו"ר: (במגאפון) חיפושית!

(הקוקסינליות מתנהגות כנקבות טיפוסיות, הנבהלות מגיזק. הן חושבות

שעלתה על מישהי חיפושית, ומתפזרות לכל עבר בבהלה, סתורות שיער,

מרוחות ליפסטיק, ובכלל, פרועות מהמאבק)

מקהלה: (בערבוביה) יו! איפה? אמאה'ה! זאת היושבת ראש! (אט אט

ההמולה שוכחת לתוך דבריה של היו"ר) יושבת ראש מטה הקוקסינליות!

יו"ר: (במגאפון) "קוקסינל: אמנית צרפתייה טרנסקסואלית. נולדה ב 23

באוגוסט 1931, נפטרה ב 9 באוקטובר, 2006. קוקסינל היה שם הבמה של

הצרפתייה, ופירושו: פרת משה רבנו. חיפושית. גם מכונית החיפושית של

פולקסוואגן, הגרמנייה, מכונה בצרפתית קוקסינל. קוקסינל נולדה כבן זכר

בשם ז'אק שארל דיפרנואה, והוא החל להופיע על במות צרפת בשנת

1953, כדראג קוויין. ב – 1985 עבר קוקסינל ניתוח לשינוי מין במרוקו,

והיה לצרפתייה הראשונה שעברה ניתוח זה. ב 1963 זכתה קוקסינל להיות

חלק משורת האמנים הבינלאומיים שהופיע בפריז במועדון המפורסם

"אולימפיה", הוסיפה להופיע ברחבי העולם, ואף הגיעה עד לישראל.

קוקסינל פרשה מהבמה, אך לא לפני שהתחתנה פעמיים, והשם קוקסינל

נודע ברחבי העולם, הפך לכינוי לגיטימי לטרנסקסואל, על אף שמדובר
ללא ספק בשם גנאי מבזה, משפיל ו...מבזה!

(ננו מביטה סביב, כמחפשת עזרה מהקוקסינליות, אך הן, בהפגנתיות
נהנות להתעלם ממנה. היו"ר פונה לננו במבט מאיים. ננו מושיטה ידה
ללחיצה, לשווא)

ננו: נעים מאוד, אני ננו...

יו"ר: "נעים" זה לא

והתלבטתי רבות האם לבוא

אך הנני כאן – אני - יו"ר המטה!

ובכן אמרי, אישה, ממה כל כך הזדעזעת?

ננו: חתני...בגד ב...עם... (מצביעה על הקוקסינלית הצעירה)

יו"ר: (בחיקוי של ננו) "קוקסינל"?

ננו: לילה לפני החתונה...

יו"ר: יפה מאוד. ואם זה היה עם "אישה רגילה", זה היה (רטורי)
לגיטימי?

ננו: לא...

יו"ר: אז למה לציין את זה? האם ידוע לך ש"קוקסינלים" הוא שם גנאי?

ננו: כן...לא...אבל...

יו"ר: (בחיקוי לועג) כן, לא, אבל! שמעתן?

ננו: ...וזה היה בתשלום...את מבינה...? הוא הלך ושילם כסף בשביל...

יו"ר: כן, כן, שמעתי אותך, אני מניחה שאם תישאלי מה רע בשירותי מין
בתשלום, ודאי תוכלי לתת את התשובה הנכונה, אבל – אל תתחמקי – מה
שחלחל אותך, הוא לא הבגידה ולא קניית המין, מה שהבעית אותך זה
האדם עמו מימש את התשוקה!

ננו: (מפוחדת) לא, לא יודעת, זה שזה היה עם...

יו"ר: טראנסג'נדרית

ננו: טראנסג'נדרית, זאת לא הבעיה...

יו"ר: (בחוסר אמון) אה, לא?

ננו: זה...זה גם היה... מפחיד, אבל... איך שאני רואה את זה...זה כמו
שבעלך ירצה נורא אישה מתולתלת, שחרחרה, ואת – בלונדינית,
חלקה...זה על אותה הסקאלה, רק מעט רחוק יותר...

יו"ר: אותה הסקאלה?!

ננו: את לא מסכימה...?

יו"ר: אל תנסי לייפות את דעתך. את בטוחה שזה בזוי, וגם נדמה לך שהמעשה שלו חריג. אז דעי לך, ראשית כל – את חיה בטעות. ישנם מאות, אלפי, ומיליוני גברים שנמשכים מאוד לטרנסיות.

ננו: באמת....?

יו"ר: ובכן, יקירתי, איבר המין של הגברים הוא אטרקטיבי ונגיש, אבל אסור לבני אותו המין, לכן כשהוא מחובר לגוף נשי, סוף סוף הנו מותר, גם אם זמנית, ואפשרי לחשוק בו, לממש ומשש, ואף לשבור האיסור – להיחדר! ברור? (ננו מהנהנת) כן, כן, דווקא איברי המין הנשיים, מערערים את ביטחונם של הזכרים. לא סתם הפכה דמות האישה בחברתנו המערבית, לדמות מסרסת, פאם פאטאלית, פאלית. הגברים מאוימים מהחידה ומהמסתורין, אותו מדגים מיתוס ה"ואגינה דנטאטה"...

(ננו מביטה במשורר בבקשת עזרה, והוא נבוך לכן רק מתרגם)

המשורר: הנרתיק המשונן...

יו"ר: מובן? (ננו מהנהנת) כן, גבר ששוכב עם נקבה גנטית, לעולם אינו בטוח אם סיים בהצלחה את תפקידו – לגרום לה לחוות אורגזמה, אביונה. לעומת זאת - אורגזמה של אישה לא חתוכה היא חד משמעית, מובהקת וברורה! אפילו אם היא עשויה לגרום לה למבוכה!

קוקסינלית: (מתפרצת) לא, מה פתאום מבוכה?! אני אוהבת להשפריץ! אני גאה!

(היו"ר מרוצה מההתערבות)

יו"ר: רואה? יפה מאוד, נפלא! כן, אוהבי הטרנסיות עורגים ומתאוים לזהות אחרת – אקזוטית, חלומית, נכספת, כן – זהות שונה! פגישה עם בעלת איבר זכרי היא לא פחות מדלת, דלת שמובילה לעולם של אפשרויות. אלפי גברים שהם, לצערי, עדיין קצת מפוחדים, מאוננים בחשיכה רק מול נשים טרנסג'נדריות. הם מתאוים ומתפללים - שיתמזל להם לשכב עם מישהי כזאת. גברים ממוצעים, גברים נאים ונחמדים, ה"נשואים באושר"....אומללים! ושואלים, בדיוק כמוך (בחקיוי יבבני) – "מה זה אומר? מה זה אומר עליי...?"

(הקוקסינליות מתחילות לצחקק ולהתלחש ביניהן)

קוקסינלית 1: שתתגרש אולי?

קוקסינלית 2: שאתה הומו?

יו"ר: הס! שקט שיהיה פה! לא הגעתי עד לכאן בשביל משמעת!
(הקוקסינליות מצחקקות) מי זה היה?

קוקסינלית: מי זאת! מי זאת הייתה!

יו"ר: אוקיי! לא משנה מי זה או זאת הייתה! (חמורה) זה לא נושא לצחוק, ולא הגעתי עד לכאן בשביל (מבטאת את המילה כנגעלת) ה"דאחקות" שלך! לא רק שאתן לא מייצגות את הקהילה בשמן של כבוד, אלא שאתן משתפות פעולה עם האויבים הכי גדולים, ומנציחות את כל הסטריאוטיפים שגורמים לנו לחזור מאה שנות מאבק אחורה! היחס שלך אל עצמכן מקביל אל הדפוסים הפטריאכליים של הבניית הזהות הנשית:

1. אתן זקוקות להתעניינות של גבר כדי לאשש את קיומכן כנשים!

2. אתן אינכן שואלות את עצמכן מה זה אומר עליכן!

3. כתוצאה ישירה מ-2, אתן הופכות לאובייקט!

תסתכלו על עצמכן - עם מי אתן מתחברות? (כולן מביטות לננו) ואיך אתן מתלבשות?

(הקוקסינליות מבובללות, מביטות זו בזו)

קוקסינלית 1: מה רע באיך שאנחנו לבושות? לא לכולן יש טעם מחויט כמוך! סולידים...

קוקסינלית 2: בדיוק! אסור להיות יפות ומטופחות? אנחנו נשים או לא? **יו"ר:** נשים. נשים, אבל – איזה נשים? על עקבים דיקים, שכל זכר יכול בן רגע להפיל על מדרכה?

מושא של פורנוגרפיה שהומצא בראש של איזה גבר, שמבצע את זממו ואז חוזר על ארבע לאשתו ולחיו ה"אמיתיים" ולא זוכר אתכן עד הפעם הבאה? פנטזיה? גוף למכירה? נשים זולות?

קוקסינלית 1: למה שלא תגידי את זה כבר?!! זונות!!

קוקסינלית 2: זכותנו להתפרנס ממה שבא לנו! ואני לא זונה, אם תסלחי לי, אני נערת ליווי ומארכת!

קוקסינלית 3: בדיסקרטיות, בסדר! מקצועית, זונה סוג א' א'! סטודנטית שובבה, קיבוצניקית עם שותפות, אוקיי!

קוקסינלית 2: נכון. אני זורמת, משוחררת, למה לקלל? ושלא תעיזי לגנוב לי את המודעה, עבדתי מלא עליה, וגם על האתר באינטרנט, מקנאה?
קוקסינלית 3: לא, זונה.

קוקסינלית 2: סתמי זונה.

קוקסינלית 3: אוקיי זונה, סתמתי.

קוקסינלית 2: בת זונה!

יו"ר: ששש שקט! לא כולן זונות! מעט סטטיסטיקה, בנות:

50 אחוז מהקהילה אכן עובדות, לצערי, בתעשיות המין, לסוגיהן, אך – מה נשאר לנו? עוד 50 אחוז!

אני שמחה לבשר לכן ש- 50 אחוז מקהילת הטרנסג'נדרים עובדים, עובדות במקצועות חופשיים!

אני מדברת איתכן על טרנסים שהן מנהלי בנקים, טרנסים שהן מורות, טרנסים שהן טלפניות, טרנסים שהן מהנדסות, אני אישית מכירה מהנדסות מזון! אחת לפחות...!

(הקוקסינלית הזקנה, שלבושה בצורה זנותית במיוחד, קמה)

קוקסינלית זקנה: (בקול נמוך ומאיים)

“זהזונות יבואו לפניכם למלכות האלוהים, כי הזונות האמינו!”

יו”ר: (נבוכה) מה זה... מהתנ”ך...?

קוקסינלית זקנה: הבן של אלוהים אמר את זה, הבן זונה, הוא, בכבודו ובעצמו - ישר!

קוקסינלית: (בבהלה) אמאהל’ה, את לא יהודייה?

קוקסינלית זקנה: פעמיים! יהודייה, גם יהודי

חתכו לי כפול שניים,

את רוצה לראות?

(הקוקסינליות צוחקות)

לא רק את הערלה, בגיל 8 ימים

ולא רק את הכובעון

גם ת’ ביצים

וכן, אני מאמינה באלוהים!

אבל להתפלל ממש

התחלתי רק אחרי שבעצמי

חסכתי כסף לעשות עצמי כרצוני

ברוך השם!

וגם שיניתי לי ת’שם!

אני לוקחת כל נביא

שמחבב אותי,

לא רק ת’יהודי, סבבה, אחותי?

אני, אם מישהי כאן לא יודעת

ותיקת הקהילה, אז במחילה

גברתי המכובדה

גם אם איני כמוך, מייצגת איזה ועד

ונולדתי שלא באשמתי, מקרה של סעד
יש לי קצת ניסיון חיים ודעת
כן, שנים לפני שרכשתי לי מנוש
עברתי השפלות, אנסו אותי לא פעם,
בתיכון, בבסיס צבאי, ובבתי שימוש!
ואחר כך, בשנות הששים, עשרות מעצרים
בגלל דברים כה טיפשיים -
אם במקרה תפסו אותנו בפאות
סבלנו חודש של התנכלויות
בלילה לשוטרים היינו מוצצות
אבל ביום – בריחות מניידות, מכות, קללות!
אז אנשים עוד לא הבדילו בין ההומואים לקוקסים
לטרנסווסטיטים, לסביות, חיפושיות!
אז - ילדות שלי, זה שאתן מאזינות היום
להרצאות של פמיניסטיות על ג'נדר או

Whatever

ומתחממות עם כוס של תה בכל בתי הקהילות
זה בזכותנו - הזקנות
כן, לנו לא היו מועדונים
היו גנים - קרים וחשוכים!
את הכסף שלי לניתוח לא עשיתי לי בהיי-טק
?so

החופש שלכן, והאפשרויות, ניקנו
בזכות הכלא ובזכות מכות והשפלות!
לא לכולן היו חיים קלים
וסקס בטוח
אז, בבקשה, קצת הכרה

(מראה שרשרת זהב עם מדליה)

מה, סתם נתת לי פרס יקירת הקהילה?
יו"ר: סליחה...

קוקסינלית זקנה: חוה...

**יו"ר: סליחה, חוה היקרה, לכבוד הוא לי ללחוץ לך את ירך!
המשורר: (לקוקסינלית הזקנה) בחיי, את נפלאה!**

איזו אישה גדולה! גברתי היושב ראש, אני נשבע, אני מוכן היום להתחתן איתה!

(הקוקסינליות נרגשות. אחת מהן מפעילה את המוסיקה. המשורר לוקח בידו את הקוקסינלית הזקנה, הם מתחילים לרקוד. ננו פונה הצידה בזעם) **יו"ר:** רגע! עוד לא הגיע עת לריקודים! הגעתי לכאן בעקבות קריאה – נקבה גנטית מאיימת על כבודכן בקהילה! אתן רוצות לרקוד עם אבא שלה, או לטפל בבעיה?!

(הקוקסינליות מסתכלות באיום לעבר ננו, המפוחדת) מקהלה: לטפל בבעיה! לטפל בבעיה!

ננו: אבא!!!!

(הקוקסינליות תולשות משערן סיכה דוקרנית, נעל עקב שפיצית, חגורת עור. הן מביטות בננו, מחכות לאות מהיושבת ראש, שמסמנת להן לעצור לרגע. הן נשארות מאיימות בחפצים הנשיים שלהן, כשהיא מתקרבת לננו המפוחדת)

המשורר: לא, לא, גברתי...יושבת ראש, סליחה, ננו אינה מבינה את הנושא ועשויה להעליב, מתוך בורות, אבל, תני בי אמון, היא לא נגד הקוקסינליות...ה...סליחה...טרנסג'נדרים!.... **יו"ר:** טרנסג'נדריות!

המשורר: כן, בודאי...היא לא מאוד בקיאה בענייני מגדר, היא לא קראה הרבה, אולי קצת פמיניסטיות, דוגמת אנדריאה דבורקין, המחברת של "משגל".

יו"ר: אני יודעת מי זו אנדריאה דבורקין. היא זניחה.

המשורר: מה זה זניחה? לדעתי היא סתם משוגעת!

יו"ר: בדיוק!

ננו: אולי בעיניכם אנדריאה דבורקין היא זניחה, אולי היא משוגעת גם, אבל היא זו שפקחה לי את העיניים. כן, בזכותה הבנתי לא מעט דברים שישרתו אותך, כמו זה- שלא הכל קורה בגלל הורים מסוימים ושהאב הוא חוליה אחת בלבד בתוך שרשרת של גברים מדכאים ורוב החוויות האינדיבידואליות עם הגברים הן נחלתן של לא מעט נשים, והן קורות שלא באשמתן, אלא בגלל דברים חברתיים....

יו"ר: "דברים חברתיים"? כל הכבוד. פסיכולוגיה.... שמעת פעם על "הדחקה"?

המשורר: ודאי... ננו הרי גדלה על הברכיים של הפסיכולוגיה, פיסית...סבתא שלה....

יו"ר: סבתא, כן, שמעתי. בהמשך לכך – היא בודאי יודעת גם מה זה "ביטול" ו"הכחשה". זה זעזע אותה כי זה לא היה קיים אפילו בתודעתה. (פונה לננו) את – משתמשת במעמדך כאישה גנטית, כדי לשלול את גוף האישה הטראנסית! ואת חושבת שאת נאורה? (בלעג) בטח יש לך כמה חברים הומואים!

המשורר: יש לה אחד... נו, איך קוראים לו?
ננו: קוראים לו יוסי. ותפסיק להתחנף אליה. אתה לא רואה שהיא שונאת אותי? (ליו"ר) מה יש לך נגד הומואים...?
יו"ר: מה יש לי? אין! זה לא קיים! ה"הומולסבים" לידיעתך, זאת המצאה די חדשה, אפילו דר' פרויד טען שאנו נולדים דו מיניים! ההגדרות האלה נועדו למטרה אחת: משטור המיניות!
המשורר: אבל – יושבת ראש - האם זה לא טבעי שהיא רוצה שבעלה ירצה איבר נשי....?

יו"ר: שטויות! "טבעי"! אין שום דבר "טבעי"! ברור מאוד שלא קראתם את פוקו, אין טעם להזכיר את ג'ודית באטלר! התשוקה אינה ניתנת לגידור! איבר המין הפיסי הוא לא המהות!

המשורר: בחיי, שכנעת אותי, אני מסכים! (מבקש אישור גם מננו) ננו?
ננו: מה, אני נגד התשוקה? או פרמיטיבית כי אני שואפת לנאמנות? אמרי לי את, בבקשה, אם האיבר הפיסי הוא כל כך שולי, לא מהותי, אז למה אנשים עושים ניתוח לשינוי המין... (מעט בחשש) הרי עשית...?
יו"ר: (נחרצת, מסובכת לננו את גבה) גמרנו. למה באתי בשביל זו? בורה וחוצפנית!

(הקוקסינליות מתקרבות לננו באיום)

המשורר: לא! לא! ננו לא התכוונה!

היא תתנצל! היא תבקש סליחה!

סלחי לה, היא תסלח לחתנה!

ננו: אתה איתי או שאתה איתה?!

המשורר: מה את רוצה?

כולנו בני אדם.... גם הוא... הוא לא חיה!

ננו: (בזעקת כאב כלפי המשורר) הלוואי שהוא היה חיה! היש חיה גרוועה מבן אדם?!

(כולם משתתקים, המשורר נבוך)

המשורר: סלחי לה. היא תמיד הייתה מין נסיכה כזאת... קצת מפונקת...

יו"ר: בסדר, נעזוב אותה לעת עתה, אך הן צריכות לקחת החלטה – אם הן איתי או שאיתה.

מקהלה: אבל הרי אנחנו רק פרי דמיונה...

יו"ר: (מופתעת) אה... טוב...

נו, זה מסביר את האלמנטים הסטריאוטיפים... הלבוש... טון הדיבור...

מקהלה: אבל נקשרנו אליה, בסה"כ, ננו, עם כל הדאווין, היא בחורה טובה, פשוטה, היא בסה"כ רצתה להתחתן...

יו"ר: כן... כן.... אז אם אתן באמת פרי דמיונה, אני מצווה עליכן שתתפוגגו מיד אחרי ההמראה. אני צריכה עזרה כאן להתניע...

(הקוקסינליות כולן עוזרות ליו"ר להכין את הכדור הפורח, ומתכוונות להמריא. המשורר ניגש לננו)

המשורר: (בקול נמוך) תבקשי סליחה. פגעת בהן. היא באה לעזור ואת...

ננו: (בדמעות התרגשות, למקהלה) לא התכוונתי לפגוע באף אחד!

(כולם מביטים בננו)

סלחו לי...

קוקסינלית זקנה: יותר חשוב – סלחי לחתנך, שעוד מעט יכרות עימך ברית נצחים.

הרי יודעת את מה הוא עבר – ואת עצמך סיפרת לנו –

לילות קשים

שנים של חיפושים

בדידות ויחסים מנוכרים

ומפגשים בהם חיפש לו אקטים משפילים...

קוראת בכף היד לחשה לו פעם למה -

(בפאתוס) הבחור סובל מטראומה!

יו"ר: (בזלזול) טראומה! הא! עוד דרך להסביר באופן רציונאלי מה שלא נראה לכם!

המשורר: (באותה נימה) מי לא סובל מטראומה? מי שאין לו כסף לשלם לפסיכולוג! יש לו מזל!

ננו: אתה בעצמך היית מטופל!

קוקסינלית זקנה: (בפאתוס) ראשית ואחרית דבר -

סליחה! סליחה! סליחה ומחילה!

הרי זאת היא הברית החדשה –

ישו לקח איתו את כל החטאים,

כולנו על הארץ – טהורים ונקיים.

כן, לעיתים פוגעים ונפגעים, אבל בסוף - סולחים!
(מתחילה נעימת השיר - THE CRYING GAME הקוקסינליות מתחילות להתנועע לקצב. ננו מתחילה כסולנית, בכוננת מחילה, לכיוון המשורר, היו"ר, והקוקסינלית הצעירה, לחלופין)

ננו:

I know all there is to know
About the crying game
I've had my share of the crying game
(הכדור הפורח מוכן. היו"ר עומדת שם ומביטה באדישות)

First there are kisses
Then there are sighs
And then before you know where you are,
You're saying goodbye
(הקוקסינלית הזקנה מחבקת את ננו, ואת הצעירה בידה השנייה, ומצטרפת לשירתה. הן נעות יחדיו לקצב השיר, והמקהלה מלווה, כשעיני כולן נשואות ליו"ר. ננו ובנות שונות מהמקהלה ממשיכות לשיר את השיר באנגלית, כשהמשורר מתרגם)

One day soon I'm gonna tell the moon,
About the crying game

המשורר: משחק הדמעות....

And if he knows

המשורר: ואם ידע...

Maybe he'll explain

המשורר: אולי הוא יסביר....

Why there are heartaches

המשורר: מדוע הלב כואב

Why there tears

המשורר: והדמעות זולגות....

And what to do

המשורר: ומה לעשות....

To stop feeling blue

המשורר: להפסיק את הבלוז...בלו...כחול, בעצם - עצב !!!

להפסיק את העצב!

To stop feeling blue

(חילופי תפקידים בין המשורר למקהלה)

המשורר : כשהאהבה נעלמת !

When love disappears

המשורר : בהתחלה יש נשיקות....

First there are kisses

המשורר : אחר כך אנחות

Then there are sighs

המשורר : ולפני שאתה יודע היכן אתה....

עליך לומר שלום.... !

You're saying goodbye

(ענן עשן, כדור הפורח מתניע, היא נכנסת אליו)

מקהלה : לא ! ! ! ! !

יו"ר : אני חייבת, סורי, יש לי ישיבה ! ! !

מקהלה : no!!!!

יו"ר : I must, I have meetings, Important,

סלחו לי ! ! !

(ענן עשן. נשמע מנוע הכדור המתרומם. כשהעשן מתפוגג, נראה

שהמקהלה נעלמה, מלבד הקוקסינלית הזקנה. השיר ממשיך, כששלושת

הנשואים ממשיכים למלמל את מילות הסיום)

Don't want no more, of the crying game

Don't want no more, of the crying game

Don't want no more, of the crying game

Don't want no more, of the crying game

Aaahhhh.....

(המוסיקה נחלשת. ננו מתייפחת בזרועותיה של הקוקסינלית הזקנה.)

ננו : מה אעשה עכשיו ? להתחתן ? לברוח ?

קוקסינלית זקנה : את אוהבת אותו, ננו ?

ננו : אני לא יודעת, לא יודעת, לא יודעת, אוף ! ! !

קוקסינלית זקנה : טוב, אם זה ככה, אז אני אומרת, תעזבי אותו ! את

בחורה יפה וחכמה, תיקחי אחד אחר, בלי עניינים. גברים אפשר למצוא –

כמו קונדומים ! יש המון, המון סוגים ! מחוספסים, משומנים, עבים, דקים,

בכל מיני צבעים, שלא לדבר על טעמים ! אבל...רגע – למה הם לא לקחו

אותי... ? מה, אני אמיתית ? איני פרי דמיוןך... ? או אני סתם משקל עודף... ?

(הקוקסינלית הזקנה נוגעת בידיה, כבודקת. הם מביטים לעבר השמיים. לפתע ניתכים מהשמיים שלושה ספרים הישר על ראשה של ננו. ננו מתעלפת. המשורר שמח לגלות את הספרים, בשעה שהקוקסינלית הזקנה מנסה להחיות את ננו. המשורר קורא בקול ובעניין את שמותיהם)

המשורר: "תולדות המיניות", מישל פוקו, "קוויר באופן ביקורתי"...ג'ודית באטלר, ו – "הטענה של אנטיגונה", מעניין...אין לי את זה, טוב, מקסימום אני אקרא ואחליף בחנות המשומשים למשהו אחר...החנות באלנבי היא לא רעה...(לפתע הוא מבחין בניסיונות ההחייאה) מה יש לה?

קוקסינלית זקנה: נדמה שזה היה ניסיון התנקשות בננו. היו"ר לקחה את זה ללב....

(ננו מתאוששת לאיטה)

ננו: (קמה לאט, כמתוך חלום) רוצים להרוג אותי...למה...?מה עשיתי? (למשורר, כילדה) אבא...מה לעשות...?

המשורר: אני כבר התעייפתי

יש לי עבודה, החתונה לא מתקיימת,

כשנחזור לארץ אז נחשוב

עכשיו אני אזוז

אני לא מבין בענייני מגדר

ויש לי את הבעיות שלי

אני צריך לגמור מבוא ל"נשי טרויה"

ננו: (קמה. בעלבון צורב)

ולי – הבעיה שלי -

איש לא אהב אותי אף פעם

והבעיה הזו היא רק שלי

אין טעם לחיים בלי אהבה

לכן

אני הולכת

(כמו בתמונה הראשונה, חור נפער במרכז הבמה, ומעלה אדים כביצה רותחת)

המשורר: מה זה הדיבורים האלה? איזה שטויות!

קוקסינלית זקנה: תציל אותה!

(נשמע הד המקהלה החוזרת אחריה באקו – "ציל אותה...." וכנ"ל עד סוף המערכה)

המשורר : מה לעשות ?
זקנה ומקהלה : תגיד לה שאתה אוהב אותה !
המשורר : מה פתאום ?
זקנה ומקהלה : רק ככה תינצל ! רק בידיך להציל אותה !
המשורר : אני ? היא כבר ילדה גדולה !
 (ננו מתחילה לשקוע בכיזה)
זקנה ומקהלה : תגיד לה שאתה אוהב אותה !
המשורר : מה זה קשור ?
 (ננו שוקעת עד למותניה)
זקנה ומקהלה : זאת ההזדמנות שלך להציל אותה !
המשורר : הבלים ! היא צריכה להציל את עצמה !
 (ננו שוקעת עד הכתפיים)
זקנה ומקהלה : האם אתה מניח לבתך למות ככה ?
 הרי אתה יודע – על הורים לחוס על ילדיהם
 אמנם היא לא תוכל באמצעות קולה למשוך סלעים
 כמו אורפאוס, להקסים
 אמנם דמעות הן כישרונה היחידי עכשיו
 אך אל תיתן לה לעבור לחשכת קבר
 זכור איך כתינוקת היא כינתה אותך "אבא"
 איך על ברכיך התרפקה, הייתה לך אהובתך הפעוטה
 אתה שאלת אם תזכה לראות אותה נשואה
 ומשגשגת תחת קורת גג שבה אתה, בזקנתך
 תוכל למצוא בה מחסה והגנה –
 תמורה על מתק הילדות
 שהענקת לה
 עכשיו – הולך ומתרחק ממנה חסד בית – בעל – נישואין
 היה אתה האיש שלא עוזב בשעת צרה.
המשורר : מה, אני אגממנון ?
 יש לי החיים שלי
זקנה ומקהלה : אינך רואה ? !
המשורר : רואה מה ?
זקנה ומקהלה : שהיא טובעת !
 (המשורר מופתע, מתלבט לרגע)
 קדימה – זאת ההזדמנות האחרונה שלך ! עכשיו או לעולם לא !

(ננו שוקעת, פניה נעלמות בביצה, היא קוראת תוך כדי שקיעתה)

ננו: לעולם לא.....

(ננו שקעה. המשורר מביט לחור שמעלה אדים)

המשורר: איזה סרחון... מה זה, גופרית?

זקנה ומקהלה: ובאפינו זה מריח טוב

זה ריח רגשות

וזה מסריח רק כשאין להם כל מענה

מסריח רק למי שלא יכול

לתת ולקבל

המשורר: ואני לא נתתי?

זה הרי שנים שננו חיה בדירה

על חשבוני

תמכתי בה אפילו כשבחרה

בתיאטרון

בשנות הלימודים שלא הובילו

אלא למבואות סתומים

רומנים מפוקפקים

עם המורים שלה

אחד אחד – בינוניים

ונשואים

האחרון –

חמור מטיל גללים

מצא בה כשרון

מיצה אותו בבית מלון

ואז חזר לוויולה, לאשתו

אי שם, בהוד השרון

זקנה ומקהלה: – ואיפה היית אתה?

המשורר: אני, שחשתי בנטייה

אמרת לי לה – תיזהרי.

זקנה ומקהלה: אתה האב

אתה מודל

אם לא תשא באחריות

היא תישאר בגיהנום

של הגברים המתעתעים

המשורר – ילדה צריכה לגדול
להשתחרר
אחת ולתמיד
מאב
ואם האב הוא רע –
אז על אחת כמה וכמה !
זקנה ומקהלה : אתה מודה ?
המשורר : מודה ? במה ?
אני החלפתי מצעים
כיבסתי חיתולים
המצאתי לה שירים
קראתי סיפורים...
פתאום אני אחראי לכל הנבלים ?
זקנה ומקהלה : אתה מכחיש את תרומתך
לכך שננו, לא אחת,
בחרה לה, בגינך,
דמויות אב קלוקלות ?
המשורר : מה, היא אלקטרה ?
בגללי לא נאהבת ?
זקנה ומקהלה : גם בגללך, המשורר
ולא נפרוש כאן את ההוכחות
הרי הן זועקות ולוחשות
כגחלים בין השורות שלך
ואיש לא אחראי
על שהמיתולוגיה הזאת הונצחה
מלבד אתה.
המשורר : אני אדם יצרי, ולא אבוש !
מקהלה : אין חפץ בבושה, אבל בתך
צריכה להיוושע
ורק אתה - - -
המשורר : אני מביין-
כתב האישום הוכן
וכן גם כוס תרעלתי,
האם מזגתם כבר ?

שמשוהו ייכנס לקיבתי

אפילו דבר פיגול רעיל

אני גווע

זקנה ומקהלה : אפולון ודיוניסוס יתעמתו בעניינכם

אך לנו רק הוטל לומר :

רד לשאול, המשורר, להדס

המוכר לך

הצל את בתך בטרם

קרברוס, הכלב הנורא

ינעץ בה את שיניו

קדימה, כרונוס שלך מתקתק

המשורר : ומה אני, אלקסטיס ?

שאני צריך להקריב את עצמי

על המזבח של התסביכים שלה ?

אני גיבור בטרגדיה שלה ?

זקנה ומקהלה : כן, כן ! מתי תבין כבר

ותפסיק עם ההתגוננות ?

ובאשר לזא'נר – עוד איננו בטוחות

טרגדיה או קומדיה, פארסה או

רק שארית פואמה

דבר אחד בוודאות אנו יודעות –

שזה תלוייך – אתה תקבע באיזו סוגה

תחיה בתך

את כל חייה מעתה

אולי זה ייגמר בטוב

אך רד כבר ותפנים –

אתה גיבור חייה

וגיבור לא מדבר כל כך הרבה

גיבור פועל,

קדימה – המשורר - פעל !

(שעון חול גדול יורד מהשמיים, הזקנה הופכת אותו)

כשכל החול ייפול, מבורר הקבר ננו לא תוכל לחזור –

הזמן קצר ומתקצר ! רד כבר להדס !

המשורר : (ממלמל) מה...אני סוקראטס ?

מערכה שנייה – בהדס

(חילופי תאורה. הדס החשוך, הנמצא מתחת לפני האדמה, מלא צללים ורחשים. המשורר מגשש באפלה, ודורך בטעות על זנבו של השומר בפתח הדס, הריהו הכלב האימתני אך המזדקן – קרברוס. זנב הנחש שלו מבצבץ מתוך המלונה, שם נמנם. הכלב קרברוס משמיע יללת כאב, והמשורר צווח בבהלה, וכך גם הכלב)

קרברוס: איי! מי זה דורך על הזנב שלי?

המשורר: סליחה...

קרברוס: אתה רוצה שהוא יכיש?

(המשורר שמח לזהות את הכלב קרברוס)

המשורר: למה?

הרי כל בן תמותה שנכנס בשער מקבל כשכוש,

רק כאשר הוא מנסה לצאת אתה מכיש!

אבל אני רק מבקר לרגע...

באמת... קשה להאמין, ממש בגדר נס...

אני באמת בהדס...?!

קרברוס: הדס, שאול או גיהינום,

רק תן לישון... הגיעו היום כמה חדשים,

לא נחתי רגע, אין כאן שעות ביקור לסקרנים!

המשורר: לא, לא, אינך מבין,

בתי ביצעה למעלה איזה

אקט של אוברדנות,

אני מבקש סליחה, אבל ציוו עליי להצילה

הן לא ארצה שתסתובב לנצח

במעגלי החטא והמחילה...

קרברוס: שם

המשורר: שלי?

קרברוס: קודם שלה

המשורר: ננו

קרברוס: גיל

המשורר: 30 ו...משהו...

קרברוס: מצב משפחתי

המשורר : לא ברור

קרברוס : מקצוע

המשורר : מחזאית, במאית, יש האומרים - משוררת...

קרברוס : ננו, ננו, ננו, ננו, רגע - אני זוכר !

המשורר : ננו יש רק אחת. אני נתתי לה את שמה.

קרברוס : שטויות, אצלנו ננו יש - כמו זבל !

עיניים נפוחות, בוכה כמו תינוקת ?

המשורר : כן, כנראה זו היא...טוב, בארצי זה שם נדיר...

קרברוס : (בחוסר רצון) מאין אתה בא... ?

המשורר : מארץ ישראל. עכשיו, תסלח לי שאני שואל -

כיצד ואיך היה לחזור לכאן, להדס, אחרי שהרקלס

לכד אותך בעור האריה שלו, ללא שימוש בנשק ?

וגם - איך היה למעלה ? מה הרגשת ? השפלה ?

קרברוס : (מופתע וזועם) ואיך זה עניינך ? ומי סיפר לך ?

המשורר : תסלח לי, אדוני, במקצועי אני דר' לדרמה יוונית,

ומתרגם - תרגמתי כבר את רוב המחזות הטראגיים, לא מעט שירים,

ואת המיתולוגיה, כמובן, זכתה להצלחה לא מועטה !

למרות שבשנים האחרונות כבר אין לי הזמנות,

הרי זה כי התיאטרון שכח לגמרי מהקלאסיקות,

עושים קצת עיבודים, אמנם, אבל אליי כבר לא פונים,

יש חדשים, חלקם, לצערי - שרלטנים...

טוב, ככה זה...הדור פוחת...האנשים מנוונים...

אז תספר לי, איך היה ? הרי אתה היית המטלה

השניים עשר של הרקלס !

קרברוס : טוב, זה היה מזמן, ואין לי פנאי לדון בזה.

קדימה, תן ת'תעודה ותעבור.

(המשורר מוציא מכיס מעילו דרכון, הכלב מחתים אותו)

המשורר : תודה רבה, מר קרברוס, אני חייב להתוודות -

בדרך כלל אני לא מחבב כלבים באופן מיוחד,

אבל אתה אדיב מאוד - בחיי, מזכיר טיפה את "קודי"

כלב שהיה לנו שנים,

מהמעורבים,

נקרא על שם חנות ספרים בִּפְרִקְלִי,

בסמיכות לקמפוס

"Cody's Books"

אולי שמעת ?

(קרברוס נוהם לשלילה)

די שנאתי את הנביחות,

הבל הפה - מבאיש, אין לתאר,

אבל אני אומר –

שאם היה לי בית עם חצר,

הייתי מאמץ אותך

להיות לי לשומר.

קרברוס : (לקהל) כמה הוא מדבר.... ?

(למשורר, באדישות) יש לי קביעות כאן.

המשורר : בודאי, לא אתווכח עם רצון האל,

אני פשוט מופתע - אינך כזה נורא

כמו שעשו ממך...

(המשורר ממשיך בדרכו, הכלב מוציא כלאחר יד בקבוקון של מור פה,

לרענון הנשימה, משפריץ לחיכו, וממלמל, תוך כדי שהוא חוזר לנמנם)

קרברוס : ...חחחח...חוצפה...חחחח...

(נרדם ונוחר. שינוי תאורה. המקום מתגלה כיער אפל, קולות טפטוף

מים, צללים והדים, המשורר מתקדם תוך שהוא מביט בסביבתו ונינוחות

שליוה יורדת עליו)

המשורר : לא מדמנה ולא נהר צואה, לא בית הארחה או ביב שופכין... לא

נמלים, מאפיות, בתי זונות, צמתים, לא תחנות מרכזיות, מעינות, חורשות...

אין כאן ערים, ואין אכסניות... לא פשפשים, ואיפה הן הצפרדעים...?

בחיי, אין איש ואין חיים... כמה נעים... בלי טלפונים, טלוויזיה, הקולות

הנוראים של הגברים... הקריינים החדשים האלה, הדיבור הזה...

מהגרון... נורא... אין מלחמה כאן... עזה אין... לא תל אביב... לא עורכי דין

ודיירי משנה, מפתח, דמי מפתח... אין... אין עיתונים... שכנים... לרדת,

לעלות, למלא את המקרר, גבינות וירקות, פרפרת, דג מלוח, טבק, לנקות

מקטרת ולשלוח הגעה, ופקס להוצאה, ואז לים עם הצעירים, וטלפון

לילדים... אוי, כמה זה נעים... אולי בכל זאת יש פרות... הריח הזה, כמה

שאני אוהב... גללים... גללים דשנים... תיכף יצאו כל הפרות הנחמדות,

ישירו אותי שיר לפלשנר, הרפתן, אהוב ליבן, מלכן ואדונן, פלשנר! איפה

הוא מסתתר..? (שר, כמו הפרות) פלשנר, אבינו מלכנו, פלשנר, פלשנר,

נותן לאכול.... אחי יצוץ פתאום מהחזיריה, יפה, צעיר, שזוף, כמו

צצה מקהלת השאול – אלה אותם שחקנים שגילמו את מקהלת הקוקסינלים, אלא שעתה הם גברים. רק צלליותיהם נראות, כמתגנבים, בזרועותיהם - ננו. הם ממשיכים לזמזם את המנגינה של שיר מזוודת הציפורים, כדי לשמור כביכול על שנתו ושנתה של ננו, האחווה בזרועותיהם. הם כובלים אותה למה שנראה כגזע עץ, בצבע גוף - ורוד. את המנעול הם נועלים במפתח שתלוי על חזה של ננו, שנשאר על חזה. הם מותירים אותה שכובה למרגלות הגזע, כחובקת אותו. העור מתעמעם. ננו והמשורר ישנים שינה עמוקה כשהמוסיקה דועכת. מתוך המקהלה יוצאת אישה - אם. זוהי השחקנית שגילמה קודם את אנדריאה דבורקין. בידיה מטאטא, סיר דייסה וערימה של צלחות. המשורר מתעורר בבהלה)

אישה-אם : עכשיו אתה ישן?

המשורר : מה את רוצה, אישה?

אישה-אם : קום ותעיר את היפהפייה שלך!

המשורר : איך...? מה...?

אישה-אם : תיתן לה נשיקה! ותאכיל אותה דייסה.

(היא משליכה לעברו סיר)

המשורר : אני עייף...אולי כדאי שאת....?

אישה-אם : ידעתי. זה כל כך צפוי, אבל לצערי - הבת שלך לא מכירה בי. רק כך היא מעוניינת.

המשורר : תמיד מאשימה! מי את? לא התגרשנו פעם? כן...אז - זאת הבת שלך!

אישה-אם : כדי שהיא תהיה שלי אתה צריך לשחרר אותה. כרגע היא הבת שלך בלבד.

המשורר : היא אינפנטילית! מה פתאום היא עוד תלויה בנו?

אישה-אם : כך.

המשורר : אני לא מעוניין בתלות הזאת. תלכי מכאן, וקחי את הדייסה שלך.

אישה-אם : (בסיום כל משפט האם זורקת ומנפצת צלחת. ננו מתעוררת מהרעש) משחר ילדותה גרמת לה לחשוב שהיא מוכשרת מיוחדת ויפה. והעדפת אותה על אחיה, וגם על פניי – רעייתך. כן, בימים ההם שניכם דחקתם אותי לפינה. אך כשבגרה עזבת ושכחת גם אותה. הלכת לאחרת אך היא התעצבה לה בדמותך. כל ישותה – ריצוי הערכים שלך. שלך ושל אחיך הגברים. האינטלקט! העבודה! שירה! תאכל עכשיו מה שבישלת. בת של אבא!

המשורר : בודאי ! עם אם כזאת, ברור שתזדהה איתי ! מדיאה !
אישה-אם : אאאא אגממנון ! לך תקריב אותה !
המשורר : סתמי, מכשפה !
אישה-אם : גס רוח !
המשורר : שורפת סירים !
אישה-אם : אוכל ילדים !
המשורר : לא, את - - - מדיאה ! את מדיאה !
אישה-אם : אגממנון ! אגממנון, כן ! בלי לב, בלי נשמה, קדימה, לך תקריב אותה, ותהיה שמח ! כמו שאז ביקשת שהיא תלמד אותך להיות, כשהיא... כמעט תינוקת היא הייתה. היית מדוכא, לא מסופק, זוכר ? מאז היא מעוניינת להיות תמיד אשת סודך, הלנה, ואם לא רעייתך, אז אשת צד ! תמיד ליד ! ילדת זנונים, מפתה מבוגרים, רק מרצה ומרצה, או שאולי מה שהיא באמת רוצה זה להיות אתה !
המשורר : ואת – עלמה שגופה מלא פטמות, כל העולם יונק ממנה ואחר כך סולד !
אישה-אם : היטלר !
(אישה – אם יורקת בפניו בכוח.)
המשורר : "היטלר?" תודה, תודה, איזו נוסטלגיה אלימה ! תודה רבה !
עכשיו תלכי, תשפירי את הפסיכולוגיה שלך במקום אחר. אני מזמן יצאתי כבר מגן העדן של פציינטיים !
אישה-אם : (קורעת את חולצתה. חושפת חזה בעל שדיים רבים) אלים, אלים ! עזרו לי !
(ננו קמה. האור מתגבר מעט)
המשורר : (נגעל מהאם החשופה) תכסי את עצמך !
ננו : לכי מכאן ! את מפחידה, את מפחידה ומגעילה !
אישה-אם : (צוחקת צחוק מר, כמוכיחה את טענתה) הא הא, אני מיד אשאיר אתכם לבד.
אבל קודם תאכל. נשלחתי להביא לך דייסה, אז תעשה טובה, תאכל ואז תציל אותה !
המשורר : (כילד סרבן, הולך ומתיילד) אני לא רוצה את הדייסה המורעלת שלך !
אישה-אם : תאכל את הדייסה ! היא מתוקה !
המשורר : לא, היא שרופה !
אישה-אם : תאכל כבר !

המשורר: לא רוצה!

אישה-אם: תאכל, אני אומרת!

המשורר: אני לא רעב! תלכי מכאן, אישה רעה!

(מתוך החושך צצה מקהלת השאול, הם מוצלים ופניהם לא נראות.)

מקהלה: תאכל!!!

המשורר: (נבהל) בעצם אני די רעב....

(הוא פותח את סיר הדייסה וטועם. הוא מהמהם בהנאה. הדייסה הופכת אותו לתינוקי ממש, והוא מביט לפתע בתאוה בשדיה הרבים ומתחיל לזחול לעברה, כשהיא מעורדת אותו. הוא מתחיל לינוק. היא מדברת בלחש, תוך כדי שהיא מרדימה אותו שוב)

והיא אינה יודעת מה עמוק הפצע שנפער כתוצאה מחוסר קבלה של אהבה של אם.... פער עמוק בינה לבין נשיותה... ילדה שלא גדלה... ומבטח עובר רק דרך עין של גבר... וכל חייה - כשלון מתמיד ביצירה של קשר... אני רוצה שיום אחד היא תתחבר כבר עם טבעה, הווייתה - (כלחש כישופי) האהבה: ללדת ילדים, לתת, להעניק, ולהניק, להיות אמא. להיות אישה.

המשורר: (חוזר אחריה, ביוונית עתיקה)....
to philein: tiktein, ...
didonai, charizestai kai thiteneisthai, meter einai, gyne einai

(המשורר רדום שוב, כתינוק. האם מתכסה ויוצאת בשקט, תוך כדי שהיא מטאטאת את שברי הצלחות. המקהלה נשארת, עדיין מוחשכת).

מקהלה (בקול מהדהד): קדימה, המשורר!

המשורר: (נבהל ומתעורר) מי זה?

(בעצבנות) "המשורר", "המשורר",

אני לא מתחבר כבר עם "המשורר"!

אני בסה"כ אדם זקן,

סתם בן אדם כמו כל אדם

בגיל 70, ואני מתחבר יותר

לבעיות שיניים, בעיות של אלמנות

אפילו ת'מבוא הנוכחי איני יודע

אם נותר בי כוח כבר לגמור.

כל זה גורם לי לעשן יותר מידי

לוחץ לי על הלב

כבד לי בחזה

באמת, כבר לא אכפת לי מה"משורר"

אשמח, אם כן, בהדס, כאן, להישאר

ולא לחזור לארץ

אל ה"משורר"...

(מקהלת השאול הגברית צצה מהאפילה. בתחילה נראים רק פניהם. לאחדים מהם שאריות שכמו נשכחו בטעות מתלבושתם הנשית – עגיל, נעל עקב, סיכת ראש צבעונית וכדומה. הם מסתדרים כאילו למסיבה, לחלקם כוסיות משקה, סיגריה. האור מתגבר וחושף את ננו הכבולה בשרשרת למה שמתגלה כפאלוס גדול – בגובה אדם. המשורר נבהל.)

ננו: (בשמחה, מאולצת מעט, וקולנית) אבא, ברוך הבא!

המשורר: מה זה? ומי אלה? גברים? בני המקום? כולם כאלה כאן... קצת נשיים?

ננו: נפלא שאתה כאן, אבא! תכיר סוף סוף את כל החברים! נרים כוסית! לאבא!

מקהלה: אבא!!! אבא!!!

(מתחילה מוסיקת נשף עליזה. ננו מתקדמת לעבר המשורר, לוקחת מיד אחד הגברים כוסית. היא לא מגיעה אליו, מכיוון שהשרשרת האוחזת בכף רגלה, נמתחת. גבר מזוקן לוקח את ננו בזרועותיו, כדי להסתיר עובדה זו. נשפך מעט יין על המשורר.)

ננו: (בעליצות) אופס, סליחה!

(הגבר המזוקן מתחיל להרקיד אותה. הוא מושיט למשורר את כוס היין במקומה. תוך כדי ריקוד)

גבר מזוקן: האב!

שמעתי כה רבות עליו!

ננו: כשהייתי עוד לא בת-20

ויחסיי עם אמא קצת מעורערים

בלא מעט לילות ירושלמיים

הקשיב הוא לסודות שלי,

האישיים והמשפחתיים!

(מתילדת)

אצלו תמיד כוס תה, אחרי אמבטיה

ואחר כך סרט, ממיטב הסינמטוגרפיה!

גבר מזוקן: והיא, בתך, תמיד הייתה לי אסירה –

ננו: (משלימה) אסירת תודה!

גבר מזוקן: (לננו) תודה!

- תמיד עמדה

בתנאי הלא כתוב...

ננו: שאעזור לו לעמוד לרגע!

גבר מזוקן: תנאי קטן ולא מאוד חשוב

הנה, הוא כאן,

עדיין מידלדל לו בין רגליי!

(ננו והמזוקן צוחקים יחדיו, המשורר נבוך. גבר מזוקן עוזב את ננו,

ולוקח את המשורר בזרועותיו, מרקיד אותו. תוך כדי הסצנה המשורר

יסתחרר מריקוד הסיבובים)

גבר מבוגר: וגם עליי שמעת בודאי

כמעט חמש שנים שכבה בתך תחתי

כששתי המזדקנת התייבשה

וגם חלתה במחלה

אז היא פנתה אליי, מיוזמתה,

(ננו מתחילה לרקוד עם המבוגר)

ננו: עזרתי לו להעביר ת'דיכאון

בלא מעט בתי מלון,

בד"כ ברחוב הירקון!

גבר מבוגר: אך מעולם לא התרציתי לה

ננו: הן לא עוזבים אישה חולה...

גבר מבוגר: עם זאת, תמיד הבטחתי –

אחרי ההקרנות,

אחרי הטיפולים,

ננו והמבוגר: (כמספרים בדיחה) כשהחתולה של השכנים

תמליט כמה גורים!

גבר מבוגר: ולבתך – לב טוב וסבלני,

חיכתה ודאגה

גם לי גם לרעייתי

ואי אפשר לומר שזה היה לרעתי

כשננו בעצמה, בליל ייאוש, ושיכורה

כמעט איבדה ת'הכרה

ננו: לא התייאשת, כן - גם אז נמשכת

ובעלת ובעלת, בלי היסוס!

גבר מבוגר: מה זה - בכוח סוס!

ננו: ושמץ של ויאגרה, רק קמצוץ...
גבר מבוגר: והיא, המעולפת, לא השמיעה אנחה,
 וזאת הפעם, במקרה,
 הייתה בדירתך....
המשורר: (המום) בדירתי?!
 (גבר מבוגר עוזב את ננו, ולוקח את המשורר מידי של המזוקן)
גבר-צעיר: אבל אותי –
 אותי –
 אותי –
ננו: רצייתי באמת כבר להראות לאחותי!
 לקחת לביתי!
גבר צעיר: לשאת אותי!
ננו: (בכאב אמיתי) למה עזבת אותי?
גבר צעיר: (בגאווה שובבית) כי אני נרקיס....? (מביט על המשורר,
 שמשלים)
המשורר: סיסטי?
גבר צעיר: בדיוק! נרקסיסטי! זה אני!
ננו: אני...אני... לקחתי כדורים...
גבר צעיר: (בגאווה) כן, בגללי רצתה היא לעזוב את החיים!
ננו: (מוחה) זה לא היה נעים!
גבר צעיר: (צוחק) אני לחשתי לה –
 כשתאהבי את את עצמך
 אז מישהו אחר יאהב אותך
ננו: אבל לא הוא...
גבר צעיר: לא, לא אני....אבל אני –
 אני, אני, הייתי גבר טוב!
 מילאתי את החוב -
 הזמנתי לה מונית
 היישר לאיכילוב!
 (גבר-צעיר מצביע על גבר-רופא, כמו היה "איכילוב". גבר-מבוגר עוזב
 את המשורר ומוסר אותו לידי הרופא. הרופא לוקח גם את ננו בזרועותיו.
 שלושתם רוקדים תוך כדי דיאלוג)
גבר-רופא: סוף סוף אנחנו נפגשים
 הרי אנחנו ידידים של ננו כבר שנים

ודאי שמעת על "החברים הותיקים"

ננו: יפים, אופים וכתוספת - גם רופאים!

גבר-רופא: ולזכותנו יאמר - גם כשהיינו עייפים
אף פעם לא קטענו, אף לא פעם, סיפורי אהבהבים!
כשרצתה את הזקן לא התקמצנו
על הסבר: איך להתקין קטטר,
איזוהי הגריאטרית הטובה יותר...

ננו: ובתמורה -

כשהגעת למשבר הארבעים

עזבת קצת את אשתך, ואת הערכים

ואז אליי הגעת - לבדיקה פרטית של כל האיברים

גבר-רופא: (כביכול נבוך) וזה, אמנם, היה נעים...

ננו: אבל הבנת- חובתך לשוב הביתה, אל הילדים!

גבר-רופא: אני מניח שפגעת בך מעט, אבל -

היכן ישנם עוד ירידים כמוני שיודעים -

ננו: כל זה קטן עליי!

גבר-רופא: בדיוק!

אם עד עכשיו לא אושפזה בגעה

אז היום כבר מאוחר להשתגע...

(המשורר ניתק בכוח מזרועותיהם, מסוחרר כולו, סמוק)

המשורר: חיות, אתם כולכם - חיות!

(המקהלה יוצרת סביבו מעגל, סובבת סביבו במעגלים, תוך כדי צחוק

פראי, מרימים כוסית עם כל קריאה, אחרי המשורר)

מקהלה: חיות, חיות!

המשורר: חיות אדם!

מקהלה: חיות אדם!

המשורר: נבלות!

מקהלה: נבלות!

המשורר: לכו מכאן!

(ממשיכים לצחוק ולשתות תוך כדי דבריו) אני לא צוחק - - - תסתלקו!

כוס אוחתוק!

מקהלה: (מקישה בכוסות) כוס אוחתוק!

המשורר: ננו! ננו!

מקהלה: ננו! ננו!

(המשורר מתחיל לאבד שיווי משקל. ננו פורצת את המעגל.)
ננו: טוב, די. שמעתם אותו ועכשיו, באמת, תלכו מכאן.
(הגברים מביטים זה על זה בהשתאות לנוכח השקט והרצינות של ננו)
קדימה, נגמרה ההצגה. שלום וביי.
(המקהלה מצייתת לננו בשתיקה מוחלטת, ונעלמת בחשיכה. המשורר מועד, סחרחר לגמרי)
המשורר: מה זה...? מה זה היה...?
ננו: מה...?
המשורר: למה...?
ננו: למה...? כי ככה, אבא. ככה זה – גברים.
המשורר: לא...אני לא...לא מאמין...ובטח לא כולם. (מתעשת ונימת קולו הופכת תוקפנית) תגידי לי, את מטומטמת? את דפוקה?
ננו: (בעלבוך) אולי.
המשורר: מישהו הכריח אותך ללכת דווקא עם חלאות אדם? את נהנית לסבול?
ננו: לא.
המשורר: זה נורא מאוד. אני מזועזע.
ננו: ומה איתך? אתה רצית להציל אותי? ירדת לכאן מיוזמתך?
המשורר: אני...? אני...? אני...זה לא מתפקידי. ברור שלא אני אציל אותך. אני יכול להציל רק את עצמי. וככה כל אחד...רק את עצמו!
ננו: בדיוק. אז הם גם ככה. כל אחד מהם - רק את עצמו...
המשורר: זאת לא האחריות שלי, שאת בוחרת מניאקים כאלה! אני אף פעם לא נהגתי ככה עם אישה...
ננו: לא...?
המשורר: כולם פוגעים ונפגעים. ודאי עשיתי טעויות, אבל לא ככה!
ננו: כן, אולי עשית, קצת, בין הנשים, בחילופי המשמרות...
המשורר: (בכעס) בסדר, אני חרא. אז מצאי לך מישהו טוב יותר ממני!
ננו: אין!
המשורר: אז תסתדרי. את כבר ילדה גדולה.
ננו: תודה על העצה, תודה! אז אני מרימה ידיים, לא מחפשת, לא מחפשת, בטח לא אותך! ואנשים טובים, בטוח יש, באלפים, ברבבות, מיליונים, כן! חבל מאוד שאני לא יודעת איפה הם חיים!
(ננו מתחילה לבכות. המשורר נבוך, מוציא מכיסו מקטרת)

המשורר וננו (כל אחד מסתובב לכיוון הנגדי): אני אלך עכשיו... אני הולכת...

(ננו צוחקת במבוכה, המשורר נבוך מאוד אך רציני וקודר)

המשורר: כן, כן, עדיף אולי שניפרד... כבר נדבר...

ננו: כן... נדבר ונדבר... ונצטט דברי מלומדים וחכמים... נקרא מסות וסיפורים, ונתרגם שירים... על אהבה ומין... ונדקלם מילים... וננהל עוד דיונים...

המשורר: (חסר אונים) מה את רוצה ממני...?

ננו: אולי ש... רק תגיד לי "לא נורא", או "את טובה", או...לא... בעצם... סתם... תיקח אותי ביד, ותחבק... פעם אחת... ואז תלך...

המשורר: (במצוקה) אהה... אמממ...

(פאוזה מתוחה. הם מביטים זה בזה. המשורר נע כמו בלית ברירה, נבוך מאוד, לכיוון ננו, על מנת לחבק אותה. הוא הולך כמה צעדים אבל אז כושל. ננו נבהלת. המשורר נופל. שקט לרגע)

המשורר: ...אני לא... אני לא מרגיש טוב...

ננו: מה, אבא, זה הלב...?

(הוא מתיישב, ננו מביטה בו בדאגה, אך מרחוק עדיין. מתקרבת בחשש.)

ננו: מה? מה קרה?

(הוא מתיישב והיא מתיישבת לידו, במרחק מה)

המשורר: (חלוש) אני לא מבין... כשהיית תינוקת... הסתכלנו עלייך באהבה...קיבלת את המבט שלנו, כמו מראה... והמראה הראשונה - מה שהיא משקפת, זה מה שיקבע... היא משקפת לך את עצמך, כמו שאנחנו רואים אותך... אני ואמא הסתכלנו כך באהבה... וכך היית... כשהיית קטנה...יודעת שהיא אהובה...שהיא מיוחדת במינה... בחיי...אני לא יודע למה...את... כמו פרח יפהפה, קטנטן, כוסית אט בשלג...

ננו: אבא... אתה חיוור... (היא מעזה לגעת בזרועו, בחשש)

המשורר: אדום... אדום...

ננו: (בבהלה, התיישבת לידו) מה אדום?

המשורר: (כמו הוזה)...הסנדלים הראשונים שלך... מנורת הקריאה הקטנה שליד המיטה... אני לא יודע מה קרה... הכל נשבר...?

ננו: לא, אבא...לא! הכל בסדר! זה עבר!...

המשורר: אז למה...?

ננו: לא...לא כלום... אולי הייתי רק צריכה לשמוע שאתה דואג לי... שאתה... אוהב אותי...

המשורר: ודאי... ודאי... אני... קצת אגואיסט... וילדותי... ומרוכז בעצמי... אבל ודאי שאני גם דואג...

ננו: טוב, טוב, אז אל תדאג יותר... גדלתי... ועכשיו אני אדאג לך...

המשורר: באמת... אני עייף...

ננו: בוא נעלה למעלה... נדמה לי שהעניינים שלנו כאן, בהדס, נגמרו. (היא מנסה להקים אותו, אבל אין לו כוח)

המשורר: לא, נינקה ל'ה, באמת, נעים לי כאן...

ננו: (חרדה) לא!

המשורר: את תמצאי אדם שיכבד אותך. אני אולי עשיתי טעויות, דאגתי לעצמי, אבל... מגיע לך שתתחברי סוף סוף עם מישהו טוב. כן, טוב ממני...אני לא מכחיש...

ננו: לא אבא, אתה טוב! אתה בסדר! קום עכשיו! אל תירדם! לא, אל תישן כאן!

המשורר: תבטיחי לי באמת... מה שהיה קודם, זה... דנטה לא חלם... אפילו דנטה לא חלם...התופת! כן, אני מביין עכשיו, התופת היא לא נהרות של דם... התופת היא רק בני אדם...

ננו: בסדר, אבא, טוב, אז אני מבטיחה לך...

המשורר: עכשיו סוף סוף אישן. את יכולה לספר סיפור...לשיר אולי... פזמון ישן...

(חושך יורד. המשורר שוקע בשינה. האור יורד ונשאר ממוקד רק בננו ובמשורר)

אפילוג

(בדמעה)

ננו : פעם, מזמן, מזמן
היית ילד, רק בן 7, או אולי פחות...
הייתה לך יומולדת
אבל אף אחד, אביך לא, ולא אימך
איש לא חשב
לחגוג או לציין בדרך כלשהי
את המאורע
וכך, אתה בעצמך
ניגשת באותו היום לסבתך
ביקשת כמה לירות
והלכת לצרכנייה
קנית קצת ביסקוויטים עם ריבה
ואז לבד בחדר האפל
הדלקת נר
על הספה הרחבה ישבת לך, שרת לך
שיר של יומולדת
אז נשפת על שלהבת
ו - ביקשת משאלה...
מקהלה : (כמעט בלתי נראית, שרה חרישית)
איש אחד בעיר היה,
והייתה לו מזוודה,
מזוודה של ציפורים,
מזוודה של ציפורים...
וקולות דקים בוקעים,
מזוודה של ציפורים...
לא עשיר ולא נאה
לא בהיר ולא כהה
אך הייתה לו מזוודה
מזוודה של ציפורים,
והמיית קולות דקים

ותיפוץ המקורים...
וקולות כה ענוגים...
וקולות מסתלסלים...
ותקתוק המקורים...
והומים ומייללים...

ננו : (בליווי קולות המקהלה)

לילה אחד
ציפור קטנה
הציצה לאיטה
מתוך חשכת המזוודה
הביטה על היד
ואז הבינה
שאמנם שייכת היא
לאיש המיוחד
אבל
הוא לא יישא אותה
לעד
אז בדמעה חמה
ובכנף קצת חבוטה
היא נפרדה ממנו,
מהמזוודה
ושרה שיר, לו, לעצמה
ואז פרחה לשמי הערב
לבדה

- מסך -